

PATRYK CHMIELARZ¹Uczelnia Komisji Edukacji Narodowej w Krakowie
ORCID: 0000-0003-0286-741X

DOI : 10.14746/rie.2023.17.12

Analiza bezpieczeństwa energetycznego Rzeczypospolitej Polskiej w zakresie dostaw gazu ziemnego w latach 2015–2021 w powiązaniu z działaniami politycznymi oraz prawnymi

Wprowadzenie

Unia Europejska działa na podstawie umowy wielostronnej, posiadającej charakter regionalny. Podstawą prawną dla prowadzenia polityki energetycznej Unii Europejskiej jest art. 194 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (*Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej*). Polska razem z dziewięcioma innymi krajami (Cyprem, Czechami, Estonią, Litwą, Łotwą, Malta, Słowacją, Słowenią oraz Węgrami) przystąpiła do Unii Europejskiej na mocy traktatu podpisanego 16 kwietnia 2003 roku w Atenach (*Traktat ateński...*). Akcesja Polski do Unii Europejskiej skutkuje powiązaniem wszelakich procesów m.in. prawnych czy gospodarczych z prawem oraz wymaganiami nakładanymi przez Unię Europejską. Implikacje przystąpienia Polski do Unii Europejskiej są zatem widoczne także w aspekcie polityki energetycznej Polski, ponieważ prawo unijne ma wpływ na funkcjonowanie podmiotów gospodarczych w polskim rynku energetycznym poprzez implementację regulacji do polskiego ustawodawstwa. Skutkuje to wytworzeniem się swoistego uzależnienia Polski od działań Unii Europejskiej w zakresie działań prawnych w dziedzinie dostaw gazu ziemnego. Koniecznym jest zwrócenie uwagi na występowanie konotacji pomiędzy bezpieczeństwem dostaw gazu ziemnego a zapewnieniem stabilności w funkcjonowaniu systemów gospodarczych państwa, ponieważ dostawy energii umożliwiają zaspokojenie podstawowych potrzeb społeczeństwa na danym terenie. Charakterystyczną cechą rządów mających miejsce w Polsce od 2015 roku (dojście do władzy Prawa i Sprawiedliwości) jest spotęgowanie sceptycyzmu w aspekcie podejścia do Unii Europejskiej, a w niektórych kwestiach podejście antyunijne (Ruszkowski, 2017, s. 22). Brak akceptacji rządu PiS (Prawo i Sprawiedliwość) dla liberalizmu implikuje ostrożność i nieufność wobec liberalnej UE i zwiększa dystans do niej, który posiada parametry świadczące o izolacji (Ruszkowski, 2022, s. 22). Celem niniejszego artykułu jest analiza bezpieczeństwa energetycznego Rzeczypospolitej Polskiej w dziedzinie dostaw gazu ziemnego w latach 2015–2021. Kolejny cel stanowi analiza powiązań działań politycznych i prawnych UE w dziedzinie bezpieczeństwa dostaw gazu ziemnego z uwzględnieniem znaczenia

¹ Artykuł udostępniany jest na licencji Creative Commons – Uznanie autorstwa – na tych samych warunkach 4.0.

This article is licensed under the Creative Commons – Attribution-ShareAlike 4.0 license.

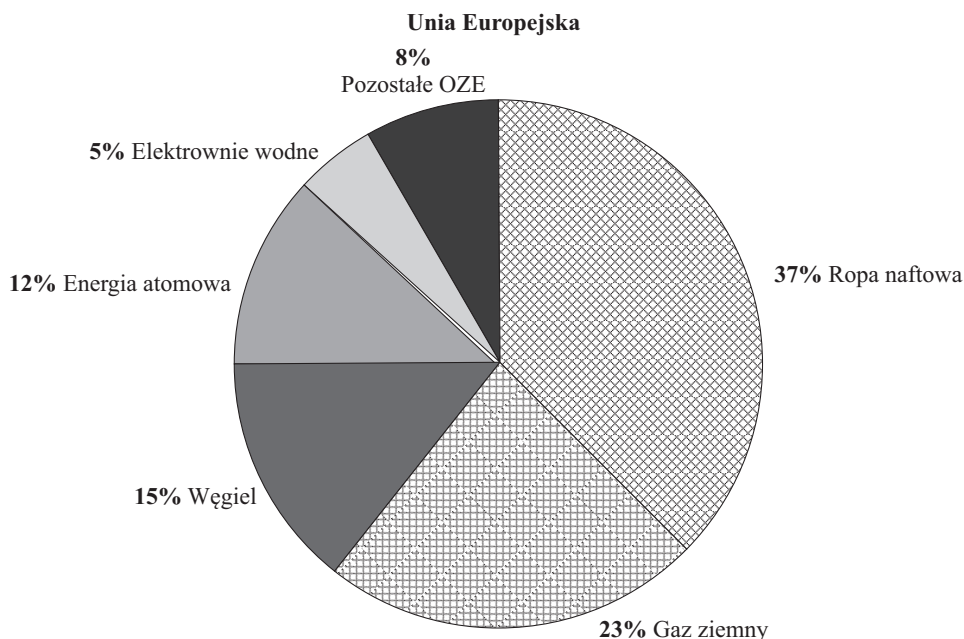
zwiększania niezależności energetycznej Polski. Dodatkowy cel stanowi analiza możliwości wzmocnienia pozycji ekonomicznej Polski. Hipoteza niniejszego artykułu jest następująca: Realizacja celów w zakresie zapewniania bezpieczeństwa energetycznego Rzeczypospolitej Polskiej jest możliwa poprzez działania Polski zgodne z polityką Unii Europejskiej oraz umacnianie struktur umożliwiających zwiększenie wydajności przeprowadzania dostaw oraz magazynowania gazu ziemnego na terenie Polski. W artykule zastosowano analizę literatury przedmiotu, analizę instytucjonalno-prawną oraz metodę porównawczą w zakresie strategii i polityki bezpieczeństwa energetycznego Polski i UE.

Bezpieczeństwo energetyczne w Unii Europejskiej

Wyzwaniami, którym musi sprostać Unia Europejska w celu zapewnienia bezpieczeństwa energetycznego są m.in. niedostateczna dywersyfikacja, niestabilność cen energii oraz ich wzrost, zwiększenie uzależnienia państw członkowskich od importu, zwiększenie zapotrzebowania państw na energię, zmiany klimatyczne i konieczność zmniejszenia emisyjności powiązanej z wytwarzaniem energii, czyli konieczność przystosowania technologicznego do zwiększenia wykorzystania odnawialnych źródeł energii (Parlament Europejski). Za fundamentalny element unijnej polityki energetycznej należy uznać wszelakie środki ukierunkowane na stworzenie zintegrowanego rynku energii oraz zapewnienie bezpieczeństwa dostaw energii oraz stabilności sektora energetycznego (Parlament Europejski). Podstawowymi surowcami energetycznymi w Unii Europejskiej są ropa naftowa, gaz ziemny oraz węgiel kamienny (Pampillón González, 2017, s. 179). Na przestrzeni ostatnich lat zauważalne jest stałe zwiększenie roli gazu ziemnego w zaspokajaniu potrzeb energetycznych w Unii Europejskiej, co pozostaje w opozycji do udziału ropy oraz węgla kamiennego w miksie energetycznym UE (Parlament Europejski, 2017). Z uwagi na powyższe, bezpieczeństwo dostaw gazu ziemnego w Unii Europejskiej jest aspektem kluczowym w kontekście strategii energetycznej UE. Wysoki udział gazu ziemnego w miksie energetycznym Unii Europejskiej jest argumentem przemawiającym za stwierdzeniem uzależnienia bezpieczeństwa energetycznego Unii Europejskiej od bezpieczeństwa dostaw gazu ziemnego.

Zapewnienie bezpieczeństwa dostaw gazu ziemnego w Unii Europejskiej wymaga integracji państw członkowskich w tym zakresie. Ważnym jest tutaj zwrócenie uwagi na fakt, że zewnętrzna aktywność Unii Europejskiej wykracza poza klasyczne ramy polityki zagranicznej, która jest zwykle traktowana jako atrybut państwa i polega na artykulacji i realizacji interesów narodowych w poliarchicznym i policentrycznym środowisku międzynarodowym (Łoś-Nowak, 2000, s. 192). Możliwym jest stwierdzenie, że Unia Europejska będąc podmiotem hybrydowym, artykułuje i realizuje politykę zewnętrzną, a nie prowadzi wąsko pojętą politykę zagraniczną, obejmującą także kwestie bezpieczeństwa (Rewizorski, 2022, s. 8). Państwami zasobnymi w gaz ziemny w UE są Dania oraz Holandia, jednak większość państw członkowskich Unii Europejskiej nie posiada znaczących złóż surowców energetycznych w ujęciu globalnym (Rewizorski, Rosicki, Ostant, 2013, s. 21). Bez względu na ten fakt największym eksporterem omawianych paliw kopalnych, w tym gazu ziemnego do Unii Europej-

Wykres 1. Porównanie struktur zużycia energii pierwotnej w UE w 2016 roku

Źródło: R. Biały, P. Janusz, M. Ruszel, A. Szurlej, *Znaczenie dostaw LNG w zbilansowaniu zapotrzebowania na gaz ziemny krajów UE*, <https://min-pan.krakow.pl/wydawnictwo/wp-content/uploads/sites/4/2018/03/16-zn-17-bialy-i-inni.pdf>, 10.09.2023.

skiej do roku 2021 była Rosja. Obecny kierunek polityczny wyznaczony na poziomie Unii, wskazuje na wzmacnianie udziału OZE w krajowych miksach energetycznych (European Commission, 2022, s. 27). Kluczowym w kontekście bezpieczeństwa energetycznego jest wprowadzenie w Unii Europejskiej zasad sprzedaży i przesyłu energii wiążących w skali międzynarodowej oraz nawiązanie współpracy z eksporterami energii, dodatkowo doszło do podjęcia różnorodnych inicjatyw prowadzących do zapewnienia bezpieczeństwa dostaw energii na poziomie międzynarodowym oraz udzielania wsparcia w przygotowaniu rozwiązań transportowych (Mrozowska, 2016, s. 117). Europejska Strategia Bezpieczeństwa Energetycznego (ESBE) określa bezpieczeństwo energetyczne jako zapewnienie stabilnych i zróżnicowanych dostaw energii dla obywateli i gospodarki Unii Europejskiej (*Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego i Rady...*, 2014). Podstawą wyżej wspomnianej strategii jest osiem filarów, których połączenie implikuje zacieśnienie współpracy, której korzyści byłyby odczuwalne dla wszystkich państw członkowskich przy jednoczesnym poszanowaniu krajowych wyborów dotyczących energii, i opierają się na zasadzie solidarności. Osiem filarów ESBE to (*Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego i Rady...*, 2014):

- 1) natychmiastowe działania mające na celu zwiększenie zdolności Unii Europejskiej do przewyciężenia poważnych zakłóceń w okresie zimowym;
- 2) wzmocnienie mechanizmów solidarności/mechanizmów reagowania w sytuacji nadzwyczajnej, w tym koordynacji ocen ryzyka i planowania awaryjnego oraz ochrona strategicznej infrastruktury;

- 3) zmniejszanie zapotrzebowania na energię;
- 4) budowanie dobrze funkcjonującego i w pełni zintegrowanego rynku wewnętrznego;
- 5) zwiększenie produkcji energii w Unii Europejskiej;
- 6) dalszy rozwój technologii energetycznych;
- 7) zróżnicowanie dostaw zewnętrznych oraz powiązanej z nimi infrastruktury;
- 8) poprawa koordynacji krajowych polityk energetycznych oraz przemawianie jednym głosem w zewnętrznej polityce energetycznej.

Zastosowane rozwiązania w latach 2015–2021 przyczyniły się do zwiększenia bezpieczeństwa dostaw gazu ziemnego w Unii Europejskiej, jednak wciąż konieczne jest zwiększenie mobilizacji Unii Europejskiej w tym zakresie z uwagi na wciąż wysoki stopień uzależnienia od państw niebędących jej członkami.

Bezpieczeństwo energetyczne Rzeczypospolitej Polskiej w zakresie dostaw gazu ziemnego

Bezpieczeństwo energetyczne zostało istotnym aspektem politycznym, ekonomicznym, jak i gospodarczym państwa. Gwarantuje ono rozwój gospodarczy państwa, jak i utrzymanie lub nawet zwiększenie poziomu życia społeczeństwa (Golarz, 2016, s. 11). Bezpieczeństwo energetyczne Rzeczypospolitej Polskiej jest ściśle skorelowane z bezpieczeństwem energetycznym w kontekście dostaw gazu ziemnego w Unii Europejskiej, a więc strategie planowane przez polski rząd powinny pozostać spójne ze strategiami postulowanymi przez UE. Koncepcja europejska władz Polski w latach 2015–2021 miała charakter regresywny, ponieważ w pierwszym zbiorze cech odnoszących się tylko do obecnego stanu UE, zasadzała się na ideologicznym antyliberalizmie, kontestowała multilateralizm, eksponując unilateralizm (wynikający z nacjonalizmu i etnocentryzmu), była niesolidarna i nielojalna, traktowała UE jako twór zewnętrzny, obcy, posługiwała się sekwencyjnym rewizjonizmem, a ponadto wykazywała nieumiejętność efektywnej współpracy z instytucjami UE, czym wywoływała zauważalne tendencje zmierzające do samoizolacji (Ruszkowski, 2022, s. 23). Może to w konsekwencji prowadzić do spowolnienia tempa działań sprzyjających zwiększeniu bezpieczeństwa w kontekście dostaw gazu ziemnego. O ile skuteczny multilateralizm jest normatywną i funkcjonalną formą międzynarodowej aktywności UE, o tyle hybrydyczność jest próbą rozwiązania problemu koordynacji działań instytucji UE i państw członkowskich (Rewizorski, 2022, s. 9). Rządy Rzeczypospolitej Polskiej powinny stosować działania konsekwentne i przy zachowaniu własnego zdania stale współpracować z Unią Europejską oraz jej państwami członkowskimi w celu zapewnienia bezpieczeństwa dostaw gazu ziemnego. Regresywna koncepcja europejska była antyliberalna (ignorująca podstawowe wartości UE), bez wątpienia eurosceptyczna, a także sekwencyjnie eurofobiczna (eksponująca antagonizm pomiędzy państwami członkowskimi a Unią Europejską i jej instytucjami), co może prowadzić do występowania nieporozumień (Ruszkowski, 2022, s. 40).

Przechodząc do konkretnych regulacji należy wspomnieć o Białej Księdze Bezpieczeństwa Narodowego Rzeczypospolitej Polskiej, która zawiera środki na rzecz

umocnienia bezpieczeństwa energetycznego, które obejmują czynniki zewnętrzne oraz wewnętrzne, przy czym czynniki wewnętrzne to (Biuro Bezpieczeństwa Narodowego, 2013):

- 1) działania przyczyniające się do zachowania niezawodności i pewności dostaw;
- 2) spełnianie wymogów ochrony środowiska;
- 3) zróżnicowanie i zrównoważenie krajowego bilansu paliwowego;
- 4) dywersyfikowanie źródeł oraz kierunków dostaw surowców;
- 5) zapewnienie sprawnego systemu wytwórczego, wydobywczego oraz przesyłu, dystrybucji i transportu paliw i energii;
- 6) zapewnienie ciągłości dostaw gwarantujących bezpieczeństwo odbiorcom końcowym;
- 7) opracowanie planów zaopatrzenia gmin w energię elektryczną, gaz, ciepło i wodę spójnych z wojewódzkimi i krajowymi planami;
- 8) konkurencyjność ekonomiczna sektora energetycznego.

Czynnikami zewnętrznymi są:

- 1) uwarunkowania geopolityczne wynikające z przynależności do UE;
- 2) sąsiedztwo Federacji Rosyjskiej;
- 3) polityka energetyczno-klimatyczna Unii Europejskiej;
- 4) polityka energetyczna Rosji oraz innych krajów posiadających znaczne zasoby surowców oraz zmiany zachodzące w tych krajach.

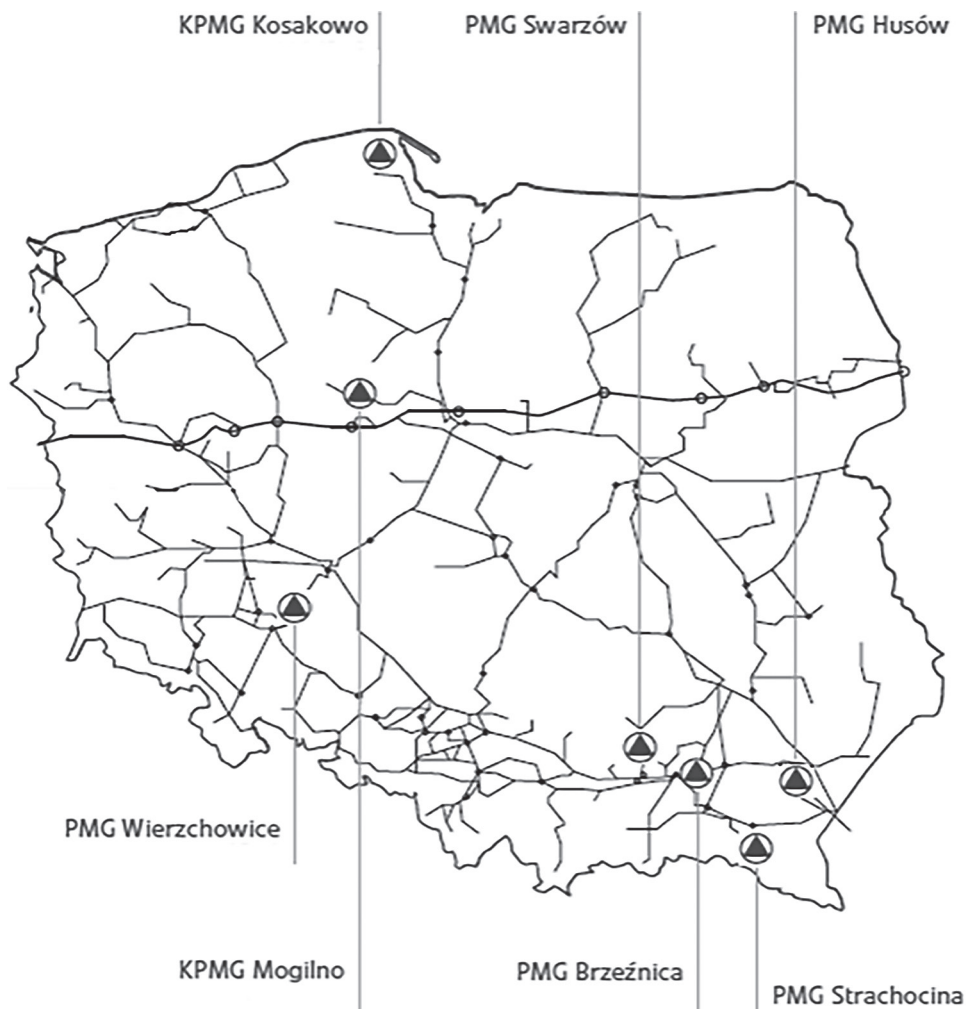
Skonstruowano także dokument „Polityka energetyczna Polski do 2040”, którego głównym celem jest zapewnienie bezpieczeństwa energetycznego Polski przy zapewnieniu konkurencyjności gospodarki, efektywności energetycznej i zmniejszenia oddziaływania sektora energii na środowisko, biorąc pod uwagę optymalne wykorzystanie własnych zasobów energetycznych (*Polityka Energetyczna Polski do 2040 r. (PEP2040)*, 2021, s. 14). Przedstawiono tam osiem kierunków polityki podzielonych na obszary i dodatkowo uszczegółowionych przez dwanaście projektów strategicznych. Przedstawione kierunki to (*Polityka Energetyczna Polski do 2040 r. (PEP2040)*, 2021, s. 15):

- 1) optymalne wykorzystanie własnych surowców energetycznych;
- 2) rozbudowa infrastruktury wytwórczej i sieciowej energii elektrycznej;
- 3) dywersyfikacja dostaw i rozbudowa infrastruktury sieciowej gazu ziemnego, ropy naftowej oraz paliw ciekłych;
- 4) rozwój rynków energii;
- 5) wdrożenie energetyki jądrowej;
- 6) rozwój odnawialnych źródeł energii;
- 7) rozwój ciepłownictwa i kogeneracji;
- 8) poprawa efektywności energetycznej gospodarki.

Przedstawione zakładane cele, ze szczególnym uwzględnieniem dywersyfikacji dostaw gazu ziemnego i rozbudowy infrastruktury sieciowej mogłyby zostać osiągnięte w sposób relatywnie łatwiejszy poprzez współpracę polskiego rządu oraz Unii Europejskiej.

Przechodząc do konkretnych działań mających zapewnić bezpieczeństwo dostaw energii w Polsce powinniśmy zwrócić uwagę na możliwości naszego systemu przesyłu oraz magazynowania gazu ziemnego. Największy podziemny magazyn wysokometanowego gazu ziemnego w Polsce mieści się w Wierchowicach (woj. dolnośląskie,

powiat milicki), inne magazyny znajdują się w Brzeźnicy (woj. podkarpackie, powiat dębicki), Husowie (woj. podkarpackie, powiat łańcucki), Mogilnie woj. (kujawsko-pomorskie, powiat mogileński), Swarzowie (woj. małopolskie, powiat dąbrowski), Kosakowie (woj. pomorskie, powiat pucki) oraz Strachocinie (woj. podkarpackie, powiat sanocki) (*Podziemne magazyny gazu*, PGNiG).

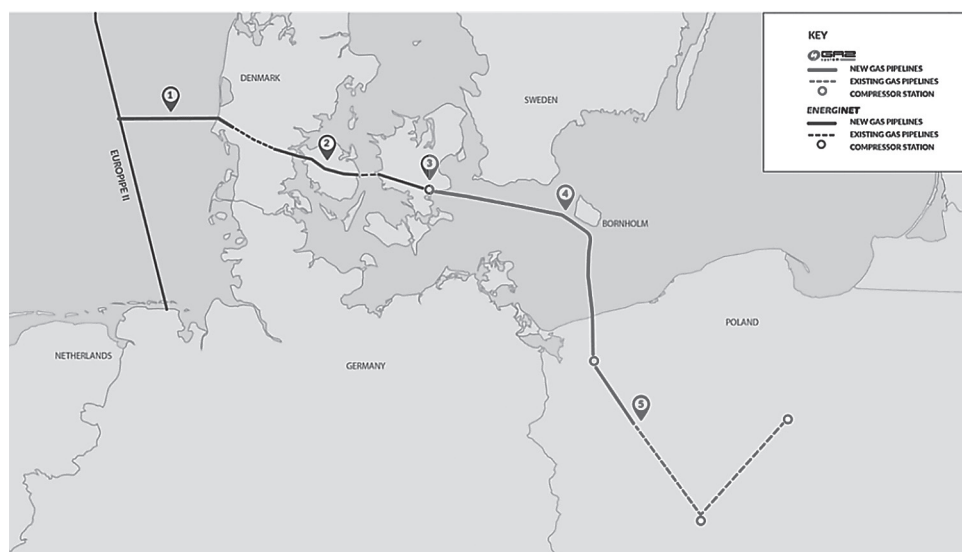
Mapa 1. Usytuowanie podziemnych magazynów wysokometanowego gazu ziemnego w Polsce

Źródło: *Podziemne Magazyny Gazu*, PGNiG, <https://pgnig.pl/podziemne-magazyny-gazu>, 10.09.2023.

W 2015 powstał terminal LNG im. Prezydenta Lecha Kaczyńskiego w Świnoujściu, który pozwala na odbieranie skroplonego gazu ziemnego drogą morską praktycznie z dowolnego kierunku na świecie, co skutkuje możliwością umocnienia bezpieczeństwa energetycznego Rzeczypospolitej Polskiej. Decyzja o jego budowie została podjęta

przez rząd Kazimierza Marcinkiewicza w 2006 roku (*Marcinkiewicz: Rząd...*, 2006). Rozbudowa Terminalu w Świnoujściu została objęta dofinansowaniem z Programu Operacyjnego Infrastruktura i Środowisko 2014–2020 (*Gaz System, Program Rozbudowy Terminalu LNG...*). Koniecznym jest zwrócenie uwagi na fakt, że przedstawiony projekt rozbudowy niniejszego terminala znajduje się na europejskiej liście Projektów Wspólnego Zainteresowania (*Project of Common Interest*), która zawiera inwestycje stanowiące punkt strategiczny dla wzrostu bezpieczeństwa i stopnia dywersyfikacji dostaw gazu ziemnego w Europie oraz mogą przyczyniać się do osiągnięcia unijnych celów w zakresie energii i klimatu (*Gaz System, Program Rozbudowy Terminalu LNG...*).

Prezydent Andrzej Duda podpisał dnia 5 kwietnia 2019 „Ustawę z dnia 21 lutego 2019 r. o ratyfikacji Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Królestwem Danii w sprawie projektu Baltic Pipe, podpisanej w Katowicach dnia 11 grudnia 2018 r.” (*Ustawa z dnia 21 lutego 2019 r...*). Dodatkowo podpisał także „Ustawę z dnia 21 lutego 2019 r. o ratyfikacji Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Królestwem Danii w sprawie rozgraniczenia obszarów morskich na Morzu Bałtyckim, w Brukseli dnia 19 listopada 2018 r.” (*Ustawa z dnia 21 lutego 2019 r...*). Projekt ten stanowi kolejny z punktów strategicznych sprzyjających zwiększeniu bezpieczeństwa dostaw gazu w Rzeczypospolitej Polskiej oraz państwach Unii Europejskiej.

Mapa 2. Projekt budowy gazociągu Baltic Pipe

Źródło: *Projekt Baltic Pipe, The Baltic Pipe Project*, <https://www.baltic-pipe.eu/pl/o-projekcie/#investment>, 10.09.2023.

Podsumowanie

Realizacja celów w zakresie zapewniania bezpieczeństwa energetycznego Rzeczypospolitej Polskiej jest możliwa poprzez działania Polski zgodne z polityką Unii Euro-

pejskiej oraz umacnianie struktur umożliwiających zwiększenie wydajności przeprowadzania dostaw oraz magazynowania gazu ziemnego na terenie Polski. Współpraca rządu Rzeczypospolitej Polskiej z Unią jest korzystniejsza dla sektora dostaw gazu ziemnego w Polsce niż prowadzenie polityki zmierzającej do samoizolacji, o czym świadczą przykładowo możliwości rozbudowy systemu przesyłu gazu ziemnego związane ze współpracą władz Rzeczypospolitej Polskiej z Unią Europejską. Cele wyszczególnione w rozmaitych dokumentach unijnych, jak i polskich przedstawione w niniejszym dokumencie są skoncentrowane na zapewnieniu bezpieczeństwa dostaw gazu ziemnego, a więc do zapewnienia stabilności na rynku energetycznym w Polsce i w Unii Europejskiej, co implikuje także możliwość zapewnienia potrzeb społeczeństwa związanych nieodłącznie z dostawami energii. Inwestycje zaplanowane oraz powstałe w latach 2015–2021 przyczyniają się realizacji planów umożliwiających zapewnienie dostaw gazu ziemnego w Rzeczypospolitej Polskiej. Dodatkowo warto zwrócić uwagę na fakt konieczności dalszej realizacji działań mających na celu zapewnienie bezpieczeństwa energetycznego oraz przeprowadzenie kolejnych rozważań i planów sprzyjających osiągnięciu bezpieczeństwa energetycznego Polski do roku 2040 przy jednoczesnym spełnieniu norm zapewniających efektywność energetyczną oraz optymalizację wykorzystywania własnych zasobów energetycznych.

Bibliografia

- Biuro Bezpieczeństwa Narodowego (2013), *Biała Księga Bezpieczeństwa Narodowego Rzeczypospolitej Polskiej*, Warszawa.
- European Commission (2022), *Report from the Commission to the European Parliament and the Council, 2022 Report on the Achievement of the 2020 Renewable Energy Targets*, Bruksela, <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/EN/TXT/?uri=CELEX%3A52022DC0639&qid=1669912949409>, 10.09.2023.
- Gaz System, *Program Rozbudowy Terminalu LNG*, <https://www.gaz-system.pl/pl/terminal-lng/program-rozbudowy-terminalu-lng.html>, 20.07.2023.
- Golarz M. (2016), *Bezpieczeństwo energetyczne Polski na przykładzie zaopatrzenia w gaz ziemny, ropę naftową i energię elektryczną*, „Bezpieczeństwo. Teoria i praktyka”, nr 1(XXII).
- Komunikat Komisji do Parlamentu Europejskiego i Rady, Europejska strategia bezpieczeństwa energetycznego*, Bruksela, z dnia 28 maja 2014 roku COM/2014/0330 final, <https://eur-lex.europa.eu/legal-content/PL/TXT/PDF/?uri=CELEX:52016JC0018&from=HU>, 10.09.2023.
- Łoś-Nowak T. (2000), *Stosunki międzynarodowe. Teorie – systemy – uczestnicy*, Wydawnictwo Uniwersytetu Wrocławskiego, Wrocław.
- Marcinkiewicz: *Rząd zdecydował o budowie gazoportu*, Puls Biznesu, 1.03.2006, <https://www.pb.pl/marcinkiewicz-rzad-zdecydowal-o-budowie-gazoportu-293546>, 20.07.2023.
- Mrozowska S. (2016), *Polityka energetyczna Unii Europejskiej. Między strategią, lobbieniem a partycypacją*, Libron, Kraków.
- Pampillón González J. (2017), *Biomass as an Alternative for Gas Production*, https://www.researchgate.net/figure/EU-energy-mix-2020-12_fig4_318986239, 20.07.2023.
- Parlament Europejski (2017), *Infografika: Państwa stojące w obliczu kryzysu dostaw gazu będą mogły liczyć na pomoc*, <https://www.europarl.europa.eu/news/pl/headlines/economy/20170911STO83502/infografika-w-obliczu-kryzysu-dostaw-gazu-panstwa-ue-beda-mogly-liczyc-na-pomoc>, 20.07.2023.

- Parlament Europejski, *Polityka energetyczna: zasady ogólne*, <https://www.europarl.europa.eu/factsheets/pl/sheet/68/polityka-energetyczna-zasady-ogolne>, 20.07.2023.
- Podziemne magazyny gazu*, PGNiG, <https://pgnig.pl/podziemne-magazyny-gazu>, 20.07.2023.
- Polityka Energetyczna Polski do 2040 r. (PEP2040)*, <https://www.gov.pl/web/ia/polityka-energetyczna-polski-do-2040-r-pep2040>, 20.07.2023.
- Projekt Baltic Pipe, The Baltic Pipe Project*, <https://www.baltic-pipe.eu/pl/o-projekcie/#investment,10.0792023>.
- Rewizorski M. (2022), *External policy of the European Union as a late-Westphalian political innovation*, „Rocznik Integracji Europejskiej”, nr 16.
- Rewizorski M., Rosicki R., Ostant W. (2013), *Wybrane aspekty bezpieczeństwa energetycznego Unii Europejskiej*, Difin, Warszawa.
- Ruszkowski J. (2017), *Państwo członkowskie Unii Europejskiej jako jednostka analityczna w studiach europejskich*, w: *Państwo w Unii Europejskiej*, red. J. Ruszkowski, R. Podgórzńska, Szczecin.
- Ruszkowski J. (2022), *Regresywna koncepcja Unii Europejskiej na przykładzie dyskursu prowadzonego przez Prawo i Sprawiedliwość*, „Rocznik Integracji Europejskiej”, nr 16.
- Traktat ateński, czyli Traktat między Królestwem Belgii, Królestwem Danii, Republiką Federalną Niemiec, Republiką Grecką, Królestwem Hiszpanii, Republiką Francuską, Irlandią, Republiką Włoską, Wielkim Księstwem Luksemburga, Królestwem Niderlandów, Republiką Austrii, Republiką Portugalską, Republiką Finlandii, Królestwem Szwecji, Zjednoczonym Królestwem Wielkiej Brytanii i Irlandii Północnej (Państwami Członkowskimi Unii Europejskiej) a Republiką Czeską, Republiką Estońską, Republiką Cypryjską, Republiką Łotewską, Republiką Litewską, Republiką Węgierską, Republiką Malty, Rzeczpospolitą Polską, Republiką Słowenii, Republiką Słowacką dotyczący przystąpienia Republiki Czeskiej, Republiki Estońskiej, Republiki Cypryjskiej, Republiki Łotewskiej, Republiki Litewskiej, Republiki Węgierskiej, Republiki Malty, Rzeczypospolitej Polskiej, Republiki Słowenii i Republiki Słowackiej do Unii Europejskiej, podpisany w Atenach w dniu 16 kwietnia 2003 r.*, Dz. U. 2004, nr 90, poz. 864.
- Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej*, Dz. U. UE C 326.
- Ustawa z dnia 21 lutego 2019 r. o ratyfikacji Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Królestwem Danii w sprawie projektu Baltic Pipe, podpisanej w Katowicach dnia 11 grudnia 2018 r., Dz. U. 2019, poz. 673.
- Ustawa z dnia 21 lutego 2019 r. o ratyfikacji Umowy między Rzeczpospolitą Polską a Królestwem Danii w sprawie rozgraniczenia obszarów morskich na Morzu Bałtyckim, podpisanej w Brukseli dnia 19 listopada 2018 r., Dz. U. 2019, poz. 567.

Streszczenie

Autor skoncentrował się na analizie strategii umożliwiających zapewnienie bezpieczeństwa energetycznego Rzeczypospolitej Polskiej na tle polityki bezpieczeństwa energetycznego Unii Europejskiej. Dokonano przeglądu celów oraz założeń postulowanych przez rząd Rzeczypospolitej Polskiej oraz przez Unię Europejską. Sformułowano wnioski dotyczące współpracy polskiego rządu z państwami członkowskimi Unii Europejskiej. Scharakteryzowano zagadnienie miksu energetycznego Unii Europejskiej oraz znaczenie samego bezpieczeństwa energetycznego dla społeczeństwa oraz bezpieczeństwa gospodarczego.

Słowa kluczowe: bezpieczeństwo energetyczne, dostawy gazu ziemnego, współpraca państw członkowskich Unii Europejskiej, Polityka Energetyczna Polski

Analysis of the energy security of the Republic of Poland in the field of natural gas supplies in 2015–2021 in connection with political and legal activities

Summary

The author focused on the analysis of strategies to ensure energy security of the Republic of Poland against the background of the energy security policy of the European Union. The goals and assumptions postulated by the government of the Republic of Poland and the European Union were reviewed. Conclusions were formulated regarding the cooperation of the Polish government with the Member States of the European Union. The issue of the energy mix of the European Union and the importance of energy security itself for society and economic security are characterized.

Key words: energy security, natural gas supplies, cooperation of the European Union Member States, Energy Policy of Poland